

“The Doors són la inspiració per a atrevir-nos a fer un grup sense baix”

D'esquerra a dreta: Xavi Garcia, Oriol Caballero, Guillem Caballero i Martí Sales.

Els Surfing Sirles editen el seu primer disc, ‘LP’, carregat de punk brètol i enèrgic, amb lletres psiquedèliques i la influència de The Clash i The Doors.

Els Surfing Sirles és un grup punk amb aires de The Clash, Kortatu o Siniestro Total que fa una proposta trencadora amb els estils que s'imposen actualment en el panorama musical català. El grup és liderat pels dos guitarristes, Oriol *–Uri–* Caballero i Martí Sales (renebot del novel·lista Joan Sales), que duu la veu cantant. El jove teclista Guillem Caballero, germà de l'Oriol, i el bateria Xavi Garcia completen aquesta atrevida i refrescant proposta: el primer hi aporta el teclat de The Doors i el segon, una variada proposta de ritmes tan aviat punks com fronterers.

Enregistren amb Bankrobber –i no són de la Bisbal! No els perdeu de vista.

–Per què heu triat el nom de Surfing Sirles?

—ORIOl CABALLERO: El grup ens el vam inventar quan teníem divuit anys, en un

local de Gràcia. En un local vam decidir que ens diríem Els Surfing Sirles, que faríem una cançó que es diria “Escolti, senyora onada” (hem trigat deu anys) i que seria un grup de surf: però no teníem ni prou qualitat tècnica ni prou disciplina per a fer una cosa tan treballada. Tot i que dels que tocàvem llavors només quedem en Martí [Sales] i jo, vàrem mantenir el nom. *Surfing* és perquè volíem fer música surf, i *sirles* hi donava el toc brètol.

—Quant fa d'això?

—O. CABALLERO.: Dotze anys.

—Quants anys té, en Guillem?

—GUILLEM CABALLERO: Jo en tinc 26.

Quan això passava jo encara jugava a MicroMachines.

—I per què les “sirles”?

—G. CABALLERO: Una *sirla* és una navalla o un atracament d'una petita quantitat amb arma blanca. És cert que ara ja no té gaire relació amb allò que

fem –perquè no fem surf– però no el vam voler canviar.

—Potser la primera peça del disc, aquest “Escolta, senyora onada”, és l'única Beach Boys?

—G. CABALLERO: Sí...

—O. CABALLERO: ...pels cors. Surf no ho és, perquè no n'hi ha cap que ho sigui. Fer surf és una cosa molt seriosa.

—La que sí que és llarga és l'última, “Cap al sol”. Com algunes altres, és psiquedèlica i extensa, pels estàndards actuals. Onze minuts.

—O. CABALLERO: Estem molt satisfets d'aquesta cançó.

—G. CABALLERO: Hi ha cançons d'onze minuts que al minut quatre ja t'han cansat.

—O. CABALLERO: Perquè hi ha molts canvis.

—G. CABALLERO: És molt dinàmica.

—Tant “Cap al sol” com “A la fageda”, recorden molt The Doors. Guillem, el teclista, n'és el responsable?

—O. CABALLERO: Sí. És una comparació lògica perquè no tenim baix i el teclat en fa el paper.

—G. CABALLERO: I ara tenim un teclat nou que encara sembla més el de Ray Manzarek. Evidentment, ens agraden

EL TEMPS

The Surfing Sirles, amb un so garatge enèrgic, són un cas singular dins el panorama musical.

molt The Doors i jo sempre he trobat molt al·lucinant que en Ray Manzarek fes totes dues coses. És com la inspiració per a atrevir-se a fer un grup sense baix.

—La resta d'influències són més punks, des de The Clash a Kortatu.

—O. CABALLERO: Sí. En Martí i jo venim del *hardcore* i en Martí ha escoltat molt punk tota la vida. És com ens surt. Però, a banda del punk, que és com filtrem nosaltres totes les influències, és impossible de dir-ne només dues o tres.

—Però és clar que el resultat és molt punk.

—O. CABALLERO: Sí. El punk és en l'execució dels temes però els temes en si venen de moltes, moltes més coses.

—Heu fet molts directes abans de posar-vos a enregistrar?

—O. CABALLERO: Milers. Fa quatre anys que vam decidir-nos a fer formació estable i un grup de veritat —res de versions i actuar sense assajar. I no hem parat de tocar. Potser hem tingut una parada de dos o tres mesos, però hem tocat molt.

—Com és el directe, respecte al disc?

—G. CABALLERO: Tot el punk que intueixes en el disc es multiplica en un directe. El disc sona més matisat. Algun detall, que en directe es perd, es pot apreciar millor en el disc.

—Sempre sou quatre en directe?

—O. CABALLERO: Sí, sempre.

—A les lletres hi ha molta psiquedèlia o anada d'olla?

—G. CABALLERO: He, he. Més anada d'olla que psiquedèlia.

—O. CABALLERO: És que som així. Personalment, riure és de les coses que més necessito. I m'hi dedico.

—Qui les fa, les lletres?

—O. CABALLERO: Algunes són només del Martí, que són molt poques. N'hi ha amb una base que completem entre tots i algunes que fem el grup sencer, al bar, al voltant d'unes birres. Aquestes són les que funcionen.

—“Surts del súper esparverat, el carrer es ple de fetge i de sang/ gent a trossos i, al solar, un duel de gossos sense cap...” De qui és “Neverland”?

—O. CABALLERO: És precisament una de les que només són del Martí. Els títols els hi posem sempre a ultimíssima hora. Hi vam posar “Neverland” perquè ja s'havia mort en Michael Jackson i, com que parla de zombis i ell queia a trossos, pobre home...

—I la música entre mexicana i de *spaguetti-western* de “Neverland”?

—G. CABALLERO: És Johnny Cash.

—O. CABALLERO: La cançó surt d'un *riff* que havia tret el bateria, el Xavi, que

ens servia de base per a improvisar-hi damunt. I ja li dèiem *la Johnny Cash*. Quan la vam estructurar, hi vam posar aquesta introducció, que ho canvia i quedava mexicana fronterera.

—“A la fageda” també és...

—O. CABALLERO: És bucòlico-psiquedèlica.

—Potser. En aquesta peça canteu “I quan siguis lluny d'aquí, assilvestrat i ofuscat, et costarà de ser feliç, els arbres et mancaran/ el teu enemic el sol durà sempre ulleres fosques...” I la música molt de The Doors...

—G. CABALLERO: Sempre hi ha els 60 al darrere. A més de la cosa punk-rockera hi ha el punt garatge-canyer dels 60. També hi ha els 80 en l'actitud. I la lletra és més escapista. És una de les lletres de què estem més contents.

—O. CABALLERO: No tan sols de la lletra, també de la correspondència entre lletra i música. “Cap al sol”, també. No es conceben música i lletra separades.

—Per què introduïu l'himne del Barça a “Lo xicotet bandoler”?

—G. CABALLERO: La peça acabava amb un to molt èpic i vam decidir fer una paròdia de l'himne del Barça. Què hi ha més èpic? Són bromes internes.

Àlex Milian